

LÁSKA A KOZY NA VENKOVĚ

*Dobrodružství
s vůní sýra
pokračuje
na francouzské
kozí farmě.*

VICTORIA

BROWNLEE OVÁ

edice **7** lásky

Ellin život v Paříži se konečně ustálil. Žije se svým partnerem Sergem, oba se mají báječně a pokračují v dobrodružném objevování všemožných druhů sýra. Dokud tedy jejich pohodu nenaruší Ellino nečekané těhotenství a Sergeovo možná až příliš velké nadšení. Rozhodne se totiž pro rodinu pořídit dům a přestěhovat Ellu z velkoměsta na kozí farmu.

„Vtipné, dojemné, perfektní pro jakékoliv roční období.“

- Love Books Group

VICTORIA BROWNLEE OVÁ

LÁSKA A KOZY NA VENKOVĚ

Přeložila Hana Sichingerová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Escape to the French Farmhouse © Victoria Brownlee, 2019

Published by *Quercus*, London, UK

Translation © Hana Sichingerová, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-437-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-436-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-109-0 (print)

*V každém sýru se skrývá důkaz,
že pod různými oblohami
je každá pastvina jinak zelená.*

– Italo Calvino

PRVNÍ ČÁST

PODZIM

Kapitola 1

Nevěřicně jsem zírala na test. A jen těžko jsem se smiřovala s faktem, že okamžik, který mi obrátí život vzhůru nohama, se odehrává, když mám kalhoty napůl žerdi. Miminko, *un bébé* – ať jsem to řekla v kterémkoliv jazyce, pokaždé to znělo děsivě.

Merde! zaklela jsem v duchu, natáhla jsem si kalhoty a spláchla. *Jak se to stalo?* Když jsem si včera test kupovala, chtěla jsem se spíš utvrdit v tom, že mé podezření je výplodem přehnané obrazotvornosti. Nikdy by mě ne napadlo, že bude pozitivní. Zhluboka jsem se nadechla a zastrčila si do podprsenky tyčinku, která mi měla převrátit život vzhůru nohama.

„*Bonjour, ma belle,*“ zazpíval Sergeův hlas z kuchyně.

„*Bonjour,*“ odpověděla jsem a vydala se za ním.

„Vyspala ses dobře?“ zeptal se francouzsky a podal mi velký hrnek kávy.

Budeme mít dítě, už nikdy se nevyspíme! chtělo se mi křičet. Místo toho jsem odpověděla: „*Très bien. Et toi?*“

Měla jsem pocit, jako bych fungovala na autopilota, vůbec jsem si neuvědomovala, co vlastně říkám, a jen jsem v duchu přemýšlela, kdy mám Sergeovi prozradit, že z něho bude *papa*. Přikývl a přišel mě obejmout. Uhnula jsem, protože jsem se lekla, že test, který by mi vypadl z podprsenky, by mě prozradil až příliš rychle.

„Musím běžet,“ přešla jsem do angličtiny a poslala mu vzdušný polibek. „Potřebuju se ještě před prací stavět v lékárně...“ *A koupit si další těhotenské testy*, dodala jsem v duchu.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se.

„V pořádku, jen mě z toho stresu bolí hlava,“ odpověděla jsem. Přinejmenším ta část se stresem byla pravdivá. Napila jsem se kávy – a okamžitě ji vyplivla, protože jsem si uvědomila, že těhotným přemíra kofeinu nesvědčí.

Serge si mě po očku změřil, tak jsem si rukou zamávala před ústy. „Moc horká,“ vysvětlila jsem a s omluvným pohledem jsem zdráhavě vylila zbytek lahodné tekutiny do dřezu.

„To nic, Bello,“ usmál se. Poslední dobou si Serge zvykl oslovovat mě Bello. Vzniklo to kombinací *belle* a Elly. Je to stejně okouzlující a milé jako on. Představila jsem si, jak mu sdělím tu novinku, a on mě hned obejmě svými svalnatými pažemi a obličej se mu rozzáří radostí, ale z nějakého důvodu jsem ta slova nedokázala vypustit z úst. Napřed jsem se sama v duchu musela smířit s tím, že budu poprvé těhotná, a ještě k tomu ve Francii.

Se Sergem jsem začala chodit teprve letos, i když naše přátelství se zrodilo hned prvního dne, kdy jsem přijela do Paříže, když jsem úplnou náhodou vešla do

jeho *fromagerie* a dala mu přezdívkou pan Sýraš. Prožili jsme toho spolu hodně – od mnou navržené sázky, že dokážu v průběhu jednoho roku ochutnat tři sta šedesát pět druhů francouzských sýrů, kterou mi nakonec pomohl vyhrát, přes polibek, který mi ukradl po naší dekadentní sýrové večeři, až po polibek, který jsem ukradla já jemu, když jsem si uvědomila, že ho miluju.

Po příletu do Paříže jsem nehledala novou známost, ale brzy jsem ztratila hlavu kvůli jistému bídákovi jménem Gaston. Byl to směšný vztah a viděno zpětně také nejhoupější známost, kterou jsem kdy měla. Jenomže Gaston byl dokonalý. A ve chvíli, kdy jsem si potřebovala zahojit zlomené srdce po krachu dlouholetého vztahu v Austrálii, mi jeho francouzský šarm učaroval; stejný šarm, který mohl za to, že Gaston o několik měsíců později skončil v posteli se dvěma dalšími lidmi, z nichž ani jeden jsem nebyl já – a já ho při tom načapala. Doufala jsem, že to byla poslední lekce, kterou jsem potřebovala, abych se přestala zamilovávat do pitomců.

Když jsem si prožila své pařížské chvíle nadšení i deprese, uvědomila jsem si, jak necitlivě jsem se chovala vůči skutečnému hrdinovi svého života Sergeovi. Nepatřil k tomu typu mužů, kteří se mi normálně líbí – což znamenalo především, že se ke mně choval laskavě a ohleduplně –, a mně trvalo dlouho, než jsem pochopila, že on je moje pravá láska. Nakonec jsem se za ním vypravila z Paříže, překvapila ho na cestě za nákupem sýrů v údolí řeky Loiry a vyznala se z toho, co k němu cítím. Pochopitelně to bylo teatrální gesto, ale k mému velkému štěstí a ke spáse mého sebevědomí zafungovalo.

A tak se Serge stal tím nejlepším partnerem, jakého jsem si mohla přát. Spolehlivý a vlídný; zábavný a odhodlaný; beznadějný romantik a velký zastánce francouzské kultury a tradice, což projevoval hlubokou oddaností a láskou k francouzským sýrům.

Od okamžiku, kdy jsem se mu vyznala ze své lásky, náš vztah utěšeně rozkvétal a já ho milovala stále víc. Jistěže jsme se občas nepohodli, například kvůli jeho nesnášenlivosti ke všemu technologickému – včetně mého instagramového účtu věnovaného sýrům, díky němuž se jeho *fromagerie* stala mezi anglofonními turisty tak trochu kultovní záležitostí –, ale většinou jsme se shodli.

Přesto jsem musela zvážit, zda si příchodem dítěte do našeho vztahu nekoledujeme o potíže. Nebyli jsme spolu ještě ani rok. Dokonce jsme se zatím ani pořádně nepohádali. A rozhodně jsme se nebavili o tom, že spolu budeme mít děti. Mohla by nám společná láska k sýrům, Paříži i k sobě navzájem pomoci to překonat?

Byla jsem ráda, že mám před sebou pracovní den, a tím pádem čas ještě si to celé v klidu promyslet. V tuhle brzkou ranní hodinu jsem o tak závažné věci ještě nedokázala přemýšlet.

Venku se do mě zakousl chlad. Letní teplo se vytratilo, jakmile se list v kalendáři přetočil na říjen. Podzim a zimu si v Paříži spojuji s ojedinelou vůní, ve které se kombinuje teplý vzduch vycházející z prūdůchů metra a kuchyňské vůně vanoucí ze školních jídelen. Občas se mezi ně přimíchá slabý zápach moči, ale díkybohu ho časté podzimní přeháňky spláchnou rychle pryč.

Když jsem přišla do práce, nepřekvapilo mě, že Tim

už sedí za stolem. Začátkem roku se mu podařilo získat pro Food To Go Go potřebnou finanční injekci a od té doby trávil v kanceláři hodně přesčasů. Společnost měla nedostatek zaměstnanců a navzdory tomu, že jsme se všichni včetně Tima stále obávali, že nemůže přežít, byla čím dál úspěšnější. Ale Tim byl velmi odhodlaný a vášně, s jakou řídil společnost pro donášku kvalitního jídla, mu napomáhala k úspěchu.

„Zdravím, Ello,“ přivítal mě. Znělo to vyčerpaně.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Mimino mělo těžkou noc.“

Politovala jsem ho. „Pořád nespí?“

„Ne, je to, jako by ji posedl ďábel. Mám pocit, že už nikdy nebudu normálně fungovat.“

„Kolik jí je?“ zeptala jsem se.

„Skoro deset měsíců...,“ povzdechl si.

„A ještě pořád nespí?“ Obyčejně bych Timovy nářky ohledně miminka přešla. *Proč si pořizoval děti, když rád spí?* pomyslela bych si. Jenomže najednou bylo v sázce mnohem víc.

„Bože ne a je to čím dál horší. Radím ti, nepořizuj si děti – teda pokud si chceš zachovat alespoň zdání normálního života. Tohle martýrium,“ mávl rukou směrem k prázdným stolům v kanceláři, „je v porovnání s rodičovstvím zábava.“

Zasmála jsem se, protože jsem doufala, že Tim přehání, ale nepřestal se mračit a s černými kruhy pod očima vypadal jako zombie. *Krucí*, pomyslela jsem si, než jsem si sedla a zapnula počítač.

Rychle jsem se pustila do práce, ale kvůli myšlenkám na těhotenství jsem se nedokázala soustředit. Potřebovala jsem trochu času, abych vstřebala ranní událost

a promyslela si, co mám vlastně dělat. Zeptala jsem se Tima, jestli nechce přinést kávu. Zvedl se a objal mě.

„Dones mi prosím trojité latte, Ello. Čeká mě dlouhý den.“

Naše nová kancelář naštěstí sídlila jen kousek od Flat White, zřejmě té nejlepší kavárny v Paříži (což nemělo naprosto žádnou spojitost se skutečností, že jsem v ní téměř rok pracovala; nebo s tím, že v ní mám stále slevu pro přátele a rodinu). Když jsem vešla dovnitř, potěšilo mě, že za pultem vidím Chrisův rozesmátý obličej.

Zhroutila jsem se na stoličku u barového pultu. V kavárně mi bylo dobře, cítila jsem se tu jako doma a teplo z pece a vůně čokoládových sušenek mi téměř dovolily zapomenout na těhotenský test, který jsem měla v kabelce. Často jsem se přistihla, jak s lítostí vzpomínám na snadnou a příjemnou práci ve Flat White. Práce v kanceláři mě bavila, ale hodně mi chyběl kontakt s lidmi, který jsem měla v kavárně.

„Co si dáš, El?“ zeptal se Chris s australským přízvukem, díky kterému jsem se tu cítila ještě víc jako doma. „Jako obvykle?“

„Jasně,“ odvětila jsem bez přemýšlení. „Ne, počkej... Máte bez kofeinu?“

„Eh? Jasně, že nemáme bez kofeinu. Takové rouhání! Děje se něco?“

„Nic se neděje,“ odpověděla jsem a doufala, že nejsem tak rudá, jak se cítím. „Snažím se trochu omezit kofein. Dám si horkou čokoládu.“

Chris pozdvihl obočí, ale nic dalšího neřekl. Choval se ke mně vždy jako džentlmen, což bylo překvapivé, protože jinak ženám nedal pokoj. Přestože oba pochá-

zíme z Melbourne, seznámili jsme se až ve Flat White, když jsem si tady krátce po příletu do Paříže našla práci, a od té doby jsme se přátelili. Považovala jsem ho za pohledného, ale nikdy mezi námi k ničemu nedošlo, protože Chris je přímo posedlý francouzskými ženami, a já nejsem Francouzka. A teď jsem byla ráda, že jsme přátelé. Kromě svých milostných dramát měl velmi rád kávu a byl to spolehlivý přítel. Téměř jako bratr, kterého jsem nikdy neměla.

„A s sebou si vezmu latte s trojitým espressem pro Tima,“ dodala jsem.

„Miminko pořád zlobí?“ prohodil Chris, kterého znepokojovala změna Timova životního tempa poté, co se stal otcem, a ne tak úplně potichu si stěžoval, že přišel o kamaráda na toulání po barech.

„Přesně,“ přitakala jsem. „A možná nám raději přibal i pár sušenek.“

„Máš je mít.“

Do práce jsem se vracela pomalou chůzí s kelímky kávy v náručí, aby nám nevychladla. Napila jsem se a k mojí nelibosti mi okamžitě došlo, že tohle není káva a že je mi teď na jistou dobu souzeno objednávat si jen horou čokoládu. A pak jsem začala uvažovat, jak miminko ovlivní můj život tady ve Francii a jaký dopad bude mít na náš vztah se Sergem.

Je vůbec vhodná chvíle o tom uvažovat? Získala jsem dobrou práci a v Paříži jsem se cítila jako doma. Měla jsem dobré kolegy a přátele, kteří by mě podrželi, kdyby bylo třeba. A Serge se právě rozhodl, že otevře další *fromagerii* a už se poohlížel po vhodných lokalitách. Dostal chuť rozšířit své podnikání a miminko by

ho v tom rozhodně zbrzdilo. Možná by se dokonce rozhodl svůj plán zrušit.

A chce vůbec mít děti? Šokovalo mě, když mi řekl, že už byl jednou ženatý, ale vztah mezi ním a jeho bývalou ženou byl prý napjatý dlouho předtím, než se rozhodli rozvést, a tak jsem předpokládala, že právě proto spolu neměli žádné děti.

A co já? Chci já mít dítě? A chci mít francouzské dítě? Když jsem ještě žila v Austrálii, myslela jsem si, že děti chci. Ale po nečekaném rozchodu s dlouholetým přítelem Paulem jsem se rozhodla, že než si s někým pořídím děti, musím si tím mužem být stoprocentně jistá. A i když jsem si byla jistá, že mě Serge miluje, nemohla jsem vědět, jak zareaguje, až mu tu novinku sdělím. *Ach bože! Co když to dítě budu muset vychovávat sama?* Právě když se můj život začal tak pěkně odvíjet...

A v tu chvíli mi došlo ještě něco. Být těhotná znamená, že už si nemohu dopřávat francouzská vína, mazlavé sýry – *Ach, mon Dieu! Žádné mazlavé sýry!* – a spoustu dalších věcí, které mě zatím ani nenapadly.

Navíc jsem nevěděla vůbec nic o těhotenství, natož o tom, jak se starat o dítě, až se narodí.

Snažila jsem se vypočítat, kdy jsem mohla otěhotnět. Vyšlo mi, že to nemůže být déle než šest týdnů. Koncem léta jsme si se Sergem náramně užívali během románilého víkendu v Provinci a určitě jsme si nedávali takový pozor, jaký jsme měli. *Alespoň to tedy teď bylo dost zřejmé!*

Ráda bych řekla, že ten sex za to stál, ale to se ukáže až v průběhu následujících přibližně osmnácti let. Nehledě na to, jak k tomu došlo – a bez rozptylování se vzpomínkami na to, jak byl samotný akt úžasný –, se mi

ulevilo, že musím být teprve na samotném začátku těhotenství, a tím pádem nám zbývá jistá možnost volby. Ale bylo mi jasné, že tohle rozhodnutí musím udělat společně se Sergem. Můj život v Paříži s ním byl spjatý a náš vztah byl jediný důvod, proč jsem ve Francii zůstala. *Ale jak mu mám říct, že mám strach, že miminko bude pro náš vztah příliš těžká zkouška? A že pokud to nebude fungovat, čekají nás některá velmi těžká rozhodnutí?*

V bolestivých chvílích, jako byla tahle, mi opravdu chyběla Clotilda. Když jsme spolu bydlely, dohodila mi místo ve Food To Go Go, kde sama pracovala, ale před několika měsíci se začala naplno věnovat kariéře fotomodelky. V současnosti trávila čas většinou na cestách a prací v zámoří. Ona by věděla, co říct, abych se cítila lépe. Pomáhala mi dát můj život v Paříži do pořádku v podstatě od okamžiku, kdy jsme se seznámily. Dokonce i když jsem byla zničená z rozchodu s Gastonem – který byl podivnou shodou okolností také její bratranec –, stála při mně, proplula se mnou mořem vína a poskytla mi morální oporu. Po Sergeovi byla mým nejbližším člověkem v Paříži a já se kvůli nekonečné šňůře jejích cest do zahraničí cítila v Paříži o něco osamělejší. Díkybohu se měla tento týden vrátit z měsíčního pracovního pobytu v New Yorku. Kdybych do té doby nesebrala odvahu a neřekla Sergeovi o dítěti, ona by mi jistě pomohla vymyslet nějaký plán.

Přinutila jsem se odsunout všechny myšlenky na miminko stranou, abych se mohla soustředit na práci. Z otázky, jak to řeknu Sergeovi, se stal budoucí Ellin problém. Ale když se přiblížila šestá a kancelář se vyprázdnila, břicho se mi zase stáhlo napětím. Doufala

jsem, že za to zčásti může hlad, a zkontrolovala jsem si v telefonu dietní doporučení pro těhotné ženy pro případ, že bychom k večeři měli sýr (což nebylo tak neobvyklé, protože *fromage* byl nezbytnou podmínkou každého stolování se Sergem).

Výsledky mého pátrání byly přesně tak děsivé, jak jsem se obávala. Žádné měkké sýry, pokud nebyly pasteurizované (a to byly ve Francii jen málokdy, takže *au revoir*, Chabichou, Sainte-Maure a Valençay); žádné zrající krémovité sýry s plísní na povrchu (sbohem, Brie, Camemberte a kozí sýry); a žádné modrou plísní prorostlé sýry (sbohem, Roqueforte). Snažila jsem se na to pohlížet z té světlé stránky; stále mi zbývalo Comté. A Gouda a Gruyère. Nebylo vše ztraceno.

„Co si dnes dáme k večeři?“ zeptal se Serge se zdviženým obočím, když jsem přišla domů. V ruce držel Neufchâtel, sýr z kravského mléka z Normandie vytvarovaný do tvaru srdce. Viděla jsem, že na kuchyňské lince leží i další druhy sýrů.

„Asi dnes na sýr nemám chuť,“ odpověděla jsem a snažila se, aby to znělo vesele, i když se mi chtělo plakat.

Serge se na mě podíval, jako by mě nepoznával. „*Ella, ça va?*“ zeptal se.

„Ale jistěže jsem v pořádku, jen jsem si říkala, že poslední dobou jíme trochu moc sýrů. Co kdybychom si dali od sýrů pauzu? Takový sýrový detox?“

„To mi přijde jako hodně špatný nápad, Ello.“

„Asi máš pravdu. A nemohli bychom alespoň zůstat u těch obyčejných? Co třeba třicet měsíců staré Comté?“

Moc dobře jsem věděla, že plně vyzrálé Comté má do obyčejnosti daleko, ale příštích devět měsíců mě čekal částečný sýrový půst, tak proč se nevěnovat naplno těm druhům, které smím? Byla jsem si jistá, že *bébé* by proti mé logice nic nenamítalo.

„Dobrý nápad,“ souhlasil Serge, kterému se zřejmě ulevilo. Uklidil ostatní balíčky zpátky do lednice a já přitom myslela na všechna kola Brie a kozího sýru, která si přímo říkala o to, aby byla snědena, a bylo mi líto, že jsem neměla příležitost uspořádat pro ně příjemný večírek na rozloučenou.

Serge připravoval vepřové kotlety s drobnozrnnou čočkou puy a já mezitím u počítače předstírala, že pracuji. Přinesl mi sklenku vína, která mě vyprovokovala k tomu, že jsem si v Googlu vyhledala, jaká je šance, že výsledek testu je falešně pozitivní (velmi chabá), a pak jsem pátrala po nějaké inspiraci pro to, jak nejlépe sdělit příteli, že jsem těhotná. Bylo mi úzko, když jsem si četla články, které navrhovaly: „Co kdybyste budoucímu tatínkovi předložila pozitivní těhotenský test s oblečením na miminko?“ nebo „Darujte mu tričko s nápisem ‚Nejlepší táta na světě!‘.“ Všechno to ale působilo trochu křečovitě, tím spíš, jaký byl Serge realista.

Jenomže udržet těhotenství v tajnosti, když vám neustále někdo nabízí kávu, víno a mazlavé sýry, je dost obtížné. Kromě toho bylo jasné, že mi Serge musí pomoci zorientovat se ve francouzském zdravotním systému.

A jistá část ve mně také zoufale toužila vědět, zda bude, nebo nebude mít z té novinky radost. Skoro jako by šlo o test našeho vztahu, na který jsem ještě

nebyla připravená, a přesto jsem se nemohla dočkat, jak dopadne.

Když Serge zahlaholil, že je hotová večere, zvedla jsem svou netknutou skleničku vína, zaklapla počítač a několikrát se zhluboka nadechla. *Těď, nebo nikdy, Ello! To zvládneš!*

Okamžitě jsem se vrhla na jídlo. Měla jsem hlad jako vlk. *Mohlo by to být tím těhotenstvím?* Spíš jsem byla jenom nervózní. Hltala jsem večeri a Serge mi vyprávěl, jak dnes přišla do obchodu jedna Američanka a chtěla si u něj koupit věž ze sýrů na svatbu.

„Pořád opakovala, že chce, aby sýry byly navršené jeden na druhém, od největších po ten nejmenší na špičce. A já jsem jí dokola vysvětloval, že by se každý sýr měl uchovávat samostatně, aby se neponičily jejich vůně a chuti, ale ona mě vůbec neposlouchala.“

„Chuť si nekoupíš,“ zavtipkovala jsem, ale Serge byl opravdu rozčilený.

„Řekla mi, že se mě o radu neprosila, že si jen chtěla objednat sýr. Jenže já nechci, aby byla na svatbě zklamáná – koneckonců je to přece moc důležitý den –, tak jsem ji upozornil, že takové uspořádání sýrů, všechny naskládáné na sebe jako na dortu, znemožní jejich ukra-jování. Ale ukázala mi fotku s něčím podobným – já vím, že by nic takového nemohlo fungovat, ale možná to vypadalo docela lákavě... Bylo to neuvěřitelně frustrující.“

Zasmála jsem se. Serge velmi dbal na to, jak se má který sýr podávat, a téhle americké nevěstě to asi nemohlo být víc jedno. Kéž bych mohla být svědkem jejich konverzace!

„A koupila si nakonec něco, nebo jsi ji vyhnal?“ zá-jímalo mě.

„Pochopitelně udělala velkou objednávku, ale já k tomu přiložím informace, jak se má který sýr podávat. A je na ní, jestli si vybere vzhled, nebo raději chuť. Bude se mi pak líp spát.“

„Když je řeč o spánku,“ navázala jsem, protože mě napadlo, že tohle by mohl být dobrý úvod k tomu, co jsem se chystala říct, „mám pro tebe jednu novinku.“

„Já také,“ skočil mi do řeči.

„Aha,“ zamumlala jsem zaskočeně. *Co mi proboha chce Serge sdělit?* „Tak ty první.“

„Myslím, že jsem našel obchod pro naši *fromagerii* v šestém *arrondissementu*. Je *parfait*. Původní majitel, švec, v něm zřejmě sídlil přes třicet let. Ale zemřel,“ pronesl věcně.

„Ach,“ prohodila jsem soustrastně.

„Tím pádem je teď obchod k mání,“ pokračoval Serge. „Musím dát co nejdřív vědět agentovi. Nejlepší ještě dnes večer. Co si o tom myslíš?“

Ukázal mi nabídku realitní kanceláře s fotografiemi obchodu. Stále jsem si nebyla jistá, jak těhotenství, a zda vůbec, ovlivní Sergeův plán otevřít si další obchod. Říkala jsem si, jestli bych neměla ještě chvíli počkat, než mu to řeknu.

„A určitě se chceš starat o další obchod?“ řekla jsem.

„*Mais oui*,“ přitakal. „To už jsme probrali, *non?*“

„Ano,“ souhlasila jsem zdráhavě. „Ale máš na to čas? Poslední dobou jsi měl tolik práce.“

„Fanny už souhlasila, že si vezme na starost původní obchod, než se všechno usadí,“ uklidnil mě.

„Aha, dobře,“ reagovala jsem nevýrazně.

„Ty si myslíš, že to není dobrý nápad?“ znejistěl Serge.

„V tom to není...“

„A v čem je tedy problém?“ chtěl vědět.

„Žádný není, zní to skvěle,“ přinutila jsem se usmát.

„*Bon*,“ pronesl, jako by to tím bylo vyřízené.

„*Bon*,“ zopakovala jsem.

„A co jsi mi chtěla říct ty?“ zeptal se, uřízl si velký kus vepřového a vložil si ho do úst. Pár vteřin jsem počkala a nechala ho žvýkat, protože jsem se bála, aby se neudusil.

Nemá smysl chodit kolem horké kaše, pomyslela jsem si.

„Jsem těhotná.“

Nejistě si odkašlal. „Jsi co?“ zeptal se.

„*Je suis enceinte*,“ zopakovala jsem. Jak se francouzsky řekne těhotná, jsem se naučila dnes ráno, když jsem si dělala test; vzhledem k okolnostem poměrně šikovný výraz do mého slovníku.

„*Bébé*,“ dodala jsem a ukázala jsem si na břicho, abych to ještě víc osvětlila.

Serge se na mě díval s pusou dokořán a pak si dal pořádný hlt vína.

„*Oh là là*,“ bylo jediné, na co se zmohl, a potřásl hlavou.

Kapitola 2

Pomalů jsem dostávala strach, jestli Serge neprodělal nějaký malý infarkt, a tak jsem se zeptala, zda mi rozuměl.

„Tomu se nedalo nerozumět, Ello, ale jsi si jistá?“ zeptal se. Srdce mi pokleslo, protože měl stále ten prázdný výraz.

„Ano, jsem si celkem jistá. Ale je to úplně na začátku, takže se může stát cokoli. Podle mě se to stalo během víkendu v Provinci,“ dodala jsem.

Zasmál se a s pozdviženým obočím vědoucně pokýval hlavou. Musela jsem počkat, až mu dojde závažnost toho, co jsem mu právě řekla. Stále jsem si přála, aby se zvedl, objal mě a ujistil mě, že to bude skvělé.

On ale řekl jen: „Dobře“ a postavil se, sklidil talíře ze stolu a odnesl mou stále ještě plnou sklenici s vínem.

„Nic jiného na to neřekneš?“ zavolala jsem za ním, protože jsem začínala mít strach. Pustil se do mytí nádobí a dělal při tom hluk, tak jsem ho nechala přemýš-

let a nervózně čekala u stolu. Já jsem měla celý den na to, abych zpracovala, co ten malý křížek na těhotenském testu znamená (a stejně jsem si stále nedokázala představit, jak to ovlivní můj nebo naše životy). Možná jen potřeboval trochu času.

Serge se vrátil ke stolu s kouskem Comté, další plnou sklenicí vína pro sebe a sklenicí vody pro mě.

„*Ma belle*,“ soukal ze sebe ta dvě jednoduchá slova tak, že jsem měla pocit, jako by uběhly minuty, než pokračoval, „a je to v pořádku?“

„Určitě. Tedy rozhodně to byl trochu šok, ale nemám žádné potíže a tak. Zatím tedy ne,“ mumlala jsem, protože jsem úplně nechápala, na co se ptá.

„Ne, nemyslím po fyzické stránce. Myslím ta novinka. Opravdu si to přeješ?“ Viděla jsem, že čeká na mou reakci, a vycítila jsem, že si mě otukává stejně jako já jeho.

Tak jsem rychle spustila. „Víš, abych byla upřímná, až doteď jsem o tom vůbec nepřemýšlela. Jsem s tebou šťastná a připadá mi, že se náš vztah zatím vyvíjí moc pěkně, ale nejsem si jistá, co by to obnášelo, kdybych měla dítě tady.“

Serge se začal tvářit trochu ztraceně, proto jsem zvolnila. Často jsem zapomínala, že angličtina není jeho mateřština, přestože stále mluvil s tím kouzelným přízvukem. Zhluboka jsem se nadechla. „Podle mě by to mohlo fungovat,“ pronesla jsem a okamžitě jsem měla pocit, jako bych se ocitla na okraji propasti, a modlila jsem se, aby se našel důvod, proč bych neměla skočit dolů.

„Podle mě taky,“ vyjádřil se po chvílce. Byla jsem zachráněna. Rázem se mi ulevilo, vymrštila jsem se na nohy a běžela ho obejmut. Přitáhl si mě na klín a políbil mě.

„Vážně si to přeješ?“ ujišťoval se a znovu mě objal.

„Pokud si to přeješ i ty,“ odpověděla jsem a v jeho náruči jsem se poprvé od chvíle, kdy jsem se ráno podívala na tu tyčinku, cítila bezpečně.

„*Ah, oui*. Velmi šťastná náhoda,“ usmál se.

Okamžik úlevy měl nicméně krátké trvání. Serge mě posadil zpátky na židli, chytil mě za ramena a pronesl vážně. „Čeká nás spousta změn, Ello.“

„Eh? Proč?“ zarazila jsem se.

„Asi by bylo hloupé naložit si teď na bedra starost o další *fromagerii*.“

„Ale ne,“ namítla jsem. Bála jsem se, že by to mohlo nastat.

„*Mais oui*, podle mě budeme mít dost jiných starostí s těhotenstvím a narozením miminka.“

„Ale našel jsi obchod, který je na dokonalém místě! Chystal ses otevřít další *fromagerii* celé věky,“ dodala jsem.

„To může počkat, Ello,“ pronesl pragmaticky.

„Ale jsi si jistý, že musí?“ Cítila jsem se provinile, když kvůli mně tak snadno oddálil splnění vlastního snu.

„Jistě, a budeme se muset přestěhovat,“ dodal, čímž mě šokoval mnohem víc.

„Kam? Snad ne do Austrálie?“ zeptala jsem se zaskočeně.

Když jsem se nad tím teď zamyslela, jevilo se to jako logické řešení a mě přitom ještě ani jednou nenapadlo, že bych se mohla vrátit domů. Můj život se teď odehrával tady v Paříži.

„*Non, non, non*,“ nesouhlasil. „Tedy, pokud si to nepřeješ?“

„*Non*,“ namítla jsem pohoršeně. „*J'adore la France!*“

Sergeovi se viditelně ulevilo. „Ale tady mít miminko nemůžeme,“ konstatoval.

„Eh?“ udiveně jsem se rozhlédla po Sergeově nádherném bytě a přemýšlela jsem, proč bychom se potřebovali stěhovat. „Miminka zase tolik místa nepotřebují.“

„Děti nemohou vyrůstat v tak stísněném bytě. Jejich kreativité a vývoji by to nesvědčilo. Ani našemu vztahu.“

Seděla jsem mlčky, zaskočená jeho náhlou rozhodností. Nebyla jsem si jistá, jestli to neměl promyšlené dávno předtím. „Ano, musíme se přestěhovat někam, kde bude víc prostoru,“ pokračoval. „Mohli bychom si koupit domek se zahradou. Možná i nějaká zvířata.“

„To zní idylicky, ale můžeme si to v Paříži dovolit?“ podotkla jsem.

Zasmál se. „Ello, víš, že Francie je i za hranicemi Paříže, vid?“

Spadla mi čelist.

„Ne, pro mě ne,“ namítla jsem. Musela jsem připustit, že zahrada by byla určitě skvělá, ale myšlenka na to, že opustím naši čtvrť a usadím se někde jinde, mě děsila. Kromě toho jsem odjakživa byla skrz naskrz městský člověk. A trvalo dlouho, než jsem se tady naučila žít tak, jako bych sem patřila. Neměla jsem chuť procházet si tím znovu.

„Vzpomínáš si, jak jsi za mnou byla v údolí Loiry?“ zeptal se.

„Pochopitelně,“ připustila jsem.

„Tam je pravá Francie. Francie, kde si lidé stále navzájem přejí *Bonjour*, když míjejí jeden druhého, kde se vrací přes poledne domů, aby se naobědvali s rodinou, kde můžeš jít po ulici, aniž bys cítila pach moči.“

„A?“ nechápala jsem.

„Není načas, abys poznala, jak se žije mimo hlavní město?“

„Nepředbíhejme, Sergi. Možná bychom měli počkat a zjistit, jak se těhotenství vyvine.“

„Dovol mi o všechno se postarat, Bello. Ty si jdi odpočinout.“

„Jsem těhotná teprve pár týdnů. Nepotřebuju odpovídat,“ namítla jsem.

Přiložil si prst ke rtům, aby mě umlčel, podal mi talíř Comté a řekl, ať se uvelebím na pohovce. Udiveně jsem souhlasila – pojídání Comté na pohovce patřilo k mým nejoblíbenějším kratochvílím a došlo mi, že Serge zřejmě potřebuje trochu času, aby ty novinky strávil.

Natáhla jsem se, krmila se plátky sýra jako římská bohyně hrozny a představovala si, jaké by bylo odstěhovat se z Paříže. Nedostala jsem se daleko. Milovala jsem naši *quartier* Le Marais a milovala jsem to, že bydlím jen kousek od práce a od Sergeovy *fromagerie*.

Nedokázala jsem si představit, že bychom opustili tenhle útulný byt jenom proto, že se do našich životů chystá vstoupit malý človíček. Byla jsem si jistá, že všechny Sergeovy řeči o tom, jak změni pracovní plány, byly jen reakcí na šok. Chtěla jsem ho nechat chvíli vyšilovat a pak mu v klidu domluvit.

Měla jsem za sebou den plný úzkosti a slaný sýr společně s dekou, kterou jsem si na Sergeovo naléhání musela přehodit přes nohy, mě brzy udolaly. Když mi hlava několikrát bezděčně poklesla, vzdala jsem boj se zavírajícíma se očima a usnula jsem.

Vzbudila jsem se uprostřed hluboké noci a zjistila jsem, že Serge sedí u svého počítače. Když si všiml, že jsem se vzbudila, vyskočil a pomohl mi do postele.

„Co jsi dělal?“ zeptala jsem se tak rozespale, že mi skoro nebylo rozumět.

„Ale nic, Bello, jen jsem něco zařizoval.“

Na protesty jsem byla příliš unavená, a tak jsem mu dovolila, aby mě zachumlal pod deku.

„Přijdeš?“ zeptala jsem se.

„Za dvě minuty,“ slíbil, ale já jsem si to už nestihla ověřit, protože pár vteřin poté, co se má hlava dotkla polštáře, jsem byla v limbu.

Když jsem se následujícího rána probudila, Serge už v posteli nebyl. Nebyla jsem si jistá, jestli si ke mně včera vůbec přišel lehnout, a podle ložního prádla jsem to opravdu nepoznala. Dopotácela jsem se do kuchyně, kde jsem ho našla, jak sedí u počítače ve staré mikině a vyšisovaných boxerkách a má trochu nepřítelný výraz.

„Byl jsi vzhůru celou noc?“ zeptala jsem se, když jsem ho zezadu objala a přes jeho rameno se snažila zahlédnout, co dělá.

„Pár hodin jsem spal,“ odpověděl a zaklapl počítač.

„Sergi, určitě je všechno v pořádku?“

„Rozhodně, miminko je opravdu to nejlepší překvapení!“

Vydechla jsem úlevou.

„A co tak usilovně sháníš? Uvědomuješ si, že máme ještě necelých devět měsíců na to, abychom si všechno promysleli?“

„Jen si to trochu rovnám v hlavě. Ale myslím, že jsem našel řešení.“

„Aha?“ Doufala jsem, že nebudu litovat, že jsem včera usnula.

„Musím si ještě něco zařídit a pak ti povím, co mě napadlo,“ odpověděl vyhýbavě. „Kávu?“ nabídl mi.

„Já si dám čaj,“ odpověděla jsem.

„Jistě, kávu ne kvůli miminku,“ pronesl soucitně.

„Už je to tak.“

Sklonil se ke mně, políbil mě na břicho a pozdravil tu mrňavou hrudku buněk, která se někde tam uvnitř právě formovala. Při pomyšlení na naši malou rodinku celé mé tělo prostoupila láska.

Upíjela jsem čaj a v duchu si přehrávala náš rozhovor a hledala něco, čeho bych se mohla chytit. Nakonec jsem opatrně nadhodila: „Sergi, mám obavy, že si myslíš, že když budeme mít miminko, musí se tvůj život od základů změnit.“

„Ale Ello, teď na nějaké obavy není čas,“ namítl.

Ráda bych věděla, na obavy z čeho by *neměl* být čas.

„Co kdybychom si vyjeli na výlet? Podívat se na tu Francii, o které jsem mluvil,“ navrhl. „Čerstvý vzduch nám udělá dobře.“

Představa dlouhých procházek na venkově se mi zamlouvala. Mohli bychom se spolu procházet, probírat budoucnost a já bych ho přitom přesvědčila, že náš současný život bude skvělý i s tímhle novým přírůstkem.

„Ano! Víkend venku jenom my dva,“ souhlasila jsem.

„Nebo bychom mohli navštívit Jacquese a Marii.“

Jacques byl Sergeův kamarád, který s manželkou Marií vedl penzion kousek od Sainte-Maure de Touraine. Jacques byl ryzí a také velmi přátelský Francouz. Byl svědkem toho, jak jsem Sergeovi vyznala lásku, když jsem ho koncem loňské zimy jako posedlá pronásledovala údolím Loiry. Jejich usedlost byla překrásná a také

nejvíc vzdálená od Paříže, co se týkalo nočního života nebo jakéhokoliv jiného života kromě koz a občasného setkání s pohledným venkovánem s ostře řezanými rysy.

„Jistě, to by taky mohlo fungovat,“ souhlasila jsem, protože jsem se bála, aby se neurazil. Kromě toho dávalo smysl, že má Serge chuť zajet si na Loiru. Možná se potřeboval vrátit do míst, kde vyrůstal a žil se svými rodiči, aby se s tou novinkou vypořádal.

Přikývl a já jsem cítila, že se pomalu začínáme shodovat.

„Myslím, že bych si asi měla domluvit prohlídku u doktora,“ zmínila jsem.

„Dobře že to říkáš. Už jsem se o to postaral. Domluvil jsem ti termín na dnešek v půl desáté. Lékařka mluví anglicky, ale půjdu s tebou, aby ses nebála.“ Serge zjevně přešel do výkonnostního režimu.

Podívala jsem se na hodiny. Už bylo po osmé. Moc jsem toužila promluvit si s mámou nebo s Billie, svou nejlepší kamarádkou v Austrálii, abych jim sdělila tu novinu, ale muselo to počkat.

Serge mě poslal do koupelny a řekl, že skočí ven koupit mi croissant. V mysli se mi zrodila představa, že se už nikdy nevrátí, a já budu našemu dítěti vyprávět, jak jeho tatínek odešel ven koupit pečivo a už nikdy se nevrátil. Díkybohu jsem věděla, že tohle není jeho styl.

Sergeova reakce byla z valné části velmi povzbudivá. Nevyváděl, nevypadal zklamaně a neutekl ze dveří. Spíš se zdálo, že se o mě začal ještě víc starat. A já ho za to milovala. I když jsme spolu byli teprve krátce (především v porovnání s Paulem, se kterým jsem žila

téměř deset let), věřila jsem, že bude pro naše malé skvělý *papa*.

V koupelně jsem si prohlížela břicho, ale vypadalo stejně jako vždycky. Ne právě ploché, ale ani nic nenažnačovalo, že se v něm skrývá malý človíček. Pohládila jsem ho a začala se chystat na lékařskou prohlídku.